

Elhívás három lépésben

Keresztény családba születtem, hitben nevelkedtem, de amikor 1993-ban egy keresztszalag-szakadást követően műteni kellett a lábamat, a műtőasztalon nemcsak a lábam, hanem a szívem gyógyulását is átadtam Krisztusnak.

Amikor érettségihez közeledve pályaválasztás előtt álltam, Isten akaratát keresve lettem tanító. Nagyon szerettem a gyerekeket és imádságban érkezett Isten válasza pecsétként a pedagógusi pályára: „Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon...” (Példabeszédek könyve 22,6)

A 2001-es év több szempontból határkő volt az életemben, férjhez mentem, Budapestre költöztem és a diplomaszerezés után dolgozni kezdtem.

Férjemmel, Csabával együtt kerestünk közösséget Budapesten. Gazdagréten akkor még nem volt református templom a Rétköz utcában. A gyülekezet nagyjából negyven főt számlált, akik

hétről hétre összegyűltek a tömbházak közt megbúvó közösségi házban. Mégis, mikor először beléptünk az ajtón, azt éreztük, hazaérkeztünk.

2009-ben, néhány évvel az érkezésünket követően gyakrabban kezdtem imádkozni egy számomra nagyon kedves testvéremért, aki a gyülekezet akkori hittanoktatója volt. Láttam, hogy milyen sok küzdelme van az iskolákban. Ez a kezdetben imádságban vállalt teherhordozás végül oda futott ki, hogy engem is megszólított Isten: menj és segíts neki! Ekkor még Csepelen éltünk, tehát ez költözést is jelentett egyben, akkor már három gyermekkel.

Egy felnőttkori elhívás ugyanis sosem egyetlen ember ügye.

A gazdasági válságot követő évben három gyerekkel albérletbe költözni a város teljesen eltérő pontjára, elég rizikós vállalásnak tűnt, de Isten a férjem számára is egyértelművé tette, hogy erre az útra Ő hívott bennünket.

Presbiteri hétvégére vonult el a gyülekezet, ahol Isten Csabát is abban erősítette meg, hogy lépjen ki a biztonságot jelentő „csónakból, és járjon vízen”. Ekkor az én előrelátó, mérnök férjem, aki mindig pontos költségszámítást végez és ezerszer átgondolja, hogy mibe vág bele, azt mondta, hogy költözzünk Gazdagrétre albérletbe. Bár hitel volt a házunkon, belevágtunk – ez 2009-ben tényleg olyan volt, mint a vízen járás.

Befejezve a hittanoktatói képzést, az mozgolódott bennem, hogy ha még valaha lesz alkalmam tanulni, akkor a lelkigondozás felé szeretnék elindulni. Valahol ez a gondolat „aktivizálódott”, amikor 2016-ban az jött elém, hogy itt az ideje újra tanulni. A harmincas éveim közepén jártam, a legkisebb gyermekem épp hétéves volt, és hittanoktatóként dolgoztam abban a gyülekezetben, ahová Isten elhívott. Azt gondoltam, minden a helyén van, csak szerettem volna „még egy puzzle-t beilleszteni a képbe”, a lelkigondozást.

Fontos volt számomra, hogy ne egyedül imádkozzam ezért, s a gyülekezet egyik lelkipásztora, Thoma Anita állt mellém ezen az úton.

Az egyik beszélgetésben szóba került a lelkészi elhívás, aminek kapcsán azt fogalmaztam meg, hogy azért nem lennék lelkész, mert már nincsenek rózsaszín álmaim ezt a hivatást illetően, hiszen a lelkész állandó „célpont”. Nem csak az emberi kritikára gondolok, hogy félre-áll a nyakkendője, vagy túl gyakran igazgatja a szemüvegét, hanem a lelki terhekre, támadásokra.

Amikor imádkozni kezdtünk, érdekes dolog történt. Egy sarokban guggoló kisgyerek képe jelent meg előttem, aki a fülére tapasztja a kezét.

Azt kértem az Úrtól, hogy ha ez nem Tőle van, akkor hadd felejtsem el olyan gyorsan, ahogy jött. De ha ez Tőle van, akkor nem szeretnék tovább befogott füllel lenni előtte.

Az esti házicsoporton a Korinthusiakhoz írt első levél 9. részének 19. igeverse úgy szólalt meg számomra, mint soha azelőtt, ez volt a lelkipásztori szolgálatra az elhívási ígém. „Mert én, noha mindenkivel szemben szabad vagyok, magamat mindenkinek szolgáivá tettem, hogy a többséget megnyerjem.” Egyszerre fogta meg az értelmemet és érintette nagyon mélyen a szívemet és indított egy olyan útra, amit soha nem tudtam volna végig járni Nélküle.

Visszatekintve azon a ponton feltettem azért a kérdést Istennek, hogy akkor az addigi utam félreértés volt?

Mennyivel egyszerűbb lett volna rögtön érettségi után a lelkészi szolgálat felé indulni! Imádságban mégis az lett világos, hogy ez így volt tervezve. Azt értettem meg, hogy addig is azt tettem, amire Ő hívott: a gyerekeknek beszéltem az evangéliumról, Isten szeretetéről. A lelkészi elhívással pedig mintha Isten „szélesre tárta volna az ajtót és azt mondta volna: most indulj és beszélj Rólam a felnőtteknek is.”

Mégis félévet harcoltam ezzel, utójelentkezéssel felvételiztem a Pápai Református Teológiára, mert ott tudtak egyéni tanrendet biztosítani számomra. A hittanoktatás számomra mindig misszió volt, semmiképpen nem szerettem volna a tanulmányok idejére szüneteltetni, és be kell vallanom, hogy három gyerek mellett anyagi szempontból sem engedhettük volna meg magunknak, hogy nappali tagozatos diák legyek.

Egyre szélesedő spektrumként láttam az evangélium hirdetésének útját az életemben; tanítóként még közvetten, hittanoktatóként már közvetlenebb módon, de szűkebb körnek, lelkészként pedig mindenkinek beszélhetek arról, kicsoda Jézus Krisztus.

Azért most nagyon hálás vagyok, hogy a lelkészi életritmust az életem későbbi szakaszában kellett felvennem, sokat jelentett ez a családom szempontjából.

Az életünk tempója sosem ötven kilométer per óra volt, de az elhívást követően gyorsult fel igazán. Bevallom, volt olyan pillanat, amikor valóban nagyon szédítőnek éreztem a sebességet. Isten akkor a fókuszváltásra biztatott. Ha Őt, Jézust néztem, már nem szédültem a tempótól. Visszanézve a megtett út minden küzdelmére, hála születik bennem. Látom, ahogy a férjem és a gyermekeim bázisként végig mellettem álltak és megéltem a Túrmezei Erzsébet által fordított *Lábnymok* című vers valóságát: csak egy pár lábnyom látszik a homokban, mert volt, aki hordozott.

2022-ben szenteltek lelkésszé, a palást felvétele célba érkezést, megpihenést jelentett, Isten hűségének a jele volt a megtett út végén. Nagyon szeretem a palástban azt, hogy én magam

„eltűnök” és csak a hirdetett Ige marad.

Nemcsak azt a hat évet éltem meg kegyelemként és mély istentapasztalatként, amit a teológián töltöttem, hanem azt is, hogy Isten éppen a kiküldő gyülekezetembe helyezett el, a Gazdagréti Református Gyülekezetbe.

Portré: Győri Katalin